

7. nedjelja kroz godinu C

*Budite milosrdni
kao što je Otac vaš milosrdan! (Lk 6,36)*

Prvo čitanje

1. o Samuelu 26,2.7-9.12-13.22-23

U one dane: Ustade Saul i siđe u pustinju Zif, a s njim tri tisuće izabраних Izraelaca, da traži Davida u pustinji Zifu.

David i Abišaj dopriješe noću do vojske. I gle, Saul ležaše i spavaše u taboru, a koplje mu kod uzglavlja zabodeno u zemlju. Abner i vojnici ležahu oko njega.

Tada Abišaj reče Davidu: "Danas ti je Bog predao u ruke tvoga neprijatelja. Zato sada dopusti da ga njegovim vlastitim kopljem pribodem za zemlju, jednim jedinim udarcem, drugoga mi neće trebati." Ali David odgovori Abišaju: "Nemoj ga ubijati! Jer tko će dignuti ruku svoju na pomazanika Gospodnjeg i ostati nekažnjen?"

Nato David uze koplje i vrč za vodu što su bili kod Saulova uzglavlja i oni odoše. Nitko nije ništa vidio ni opazio, nitko se probudio, nego su svi spavali jer bijaše na njih pao dubok san od Gospodina.

David prijeđe na drugu stranu i stade na vrh gore, podaleko, tako da je među njima bio velik prostor. I viknu David: "Evo kraljeva koplja, neka dođe jedan od momaka i neka ga uzme! A Gospodin će vratiti svakome po njegovoj pravdi i njegovoj vjernosti: danas te Gospodin bijaše predao u moje ruke, ali nisam htio dići ruke na pomazanika Gospodnjega."

Drugo čitanje

1. Korinćanima 15,45-49

Braćo i sestre! Prvi čovjek, Adam, postade živa duša, posljednji Adam – duh životvorni. Ali ne bi najprije duhovno, nego naravno pa onda duhovno. Prvi je čovjek od zemlje, zemljan; drugi čovjek – s neba. Kakav je zemljani takvi su i zemljani, a kakav je nebeski takvi su i nebeski. I kao što smo nosili sliku zemljanoga, nosit ćemo i sliku nebeskoga.

Evandjelje

Luka 6,27-38

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima: "Vama koji slušate velim: Ljubite svoje neprijatelje, dobro činite svojim mrziteljima, blagoslivljajte one koji vas proklinju, molite za one koji vas zlostavljaju. Onomu tko te udari po jednom obrazu pruži i drugi, i onomu tko ti

otima gornju haljinu ne krati ni donje. Svakomu tko od tebe ište daji, a od onoga tko tvoje otima ne potražuj. I kako želite da ljudi vama čine, tako činite i vi njima.

Ako ljubite one koji vas ljube, kakvo li vam uzdarje? Tä i grešnici ljube ljubitelje svoje.

Jednako tako, ako dobro činite svojim dobročiniteljima, kakvo li vam uzdarje? I grešnici to isto čine.

Ako pozajmljujete samo onima od kojih se nadate dobiti, kakvo li vam uzdarje? I grešnici grešnicima pozajmljuju da im se jednako vrati. Nego, ljubite neprijatelje svoje. Činite dobro i pozajmljujte ne nadajući se odatle ničemu.

I bit će vam plaća velika, i bit ćete sinovi Svevišnjega jer je on dobrotiv i prema nezahvalnicima i prema opakima. Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan. Ne sudite i nećete biti suđeni. Ne osuđujte i nećete biti osuđeni. Praštajte i oprostite će vam se. Dajte i dat će vam se: mjera dobra, nabijena, natresena, preobilna dat će se u krilo vaše jer mjerom kojom mjerite vama će se zauzvrat mjeriti."

Za razmišljanje

"Što ne želiš da drugi tebi čini, ne čini ni ti drugome." To je pruga kojom općenito prolazi ljudski život. Nepravda se mora kazniti, svatko se mora izboriti za svoja prava, kad nas netko izaziva, branimo se do kraja, od velike je pomoći kad čovjek ima zadnju riječ, i uopće, kamo bismo došli kad bismo dopustili da rade s nama što hoće? Ipak, današnji biblijski tekstovi plivaju protiv struje općenitog ljudskog shvaćanja: David je mogao smaknuti svog protivnika šaula, ali nije. Isus nas suočava s ogromnim zahtjevima: ljubav prema neprijatelju, nepružanje otpora, ljubav bez zadovoljštine. Pravilo "Oklo za oko" kao životni program za Isusa ne vrijedi. Njegov je program jasan: ne reagiraj tako kako bi reagirao po svojim ljudskim proračunima, već se ponašaj tako kako se Bog sam ponaša prema tebi: njegova je ljubav potpuna (to znači neovisna od svih vrednota i uvjeta). Neizmjernost te neočekivane i nezaslužene ljubavi, tako kako ju je Isus u svojoj osobi živio, može biti model kršćanskog djelovanja. Taj nas radikalni zahtjev obeshrabruje. Nemoguće! Kako možemo mi, sa svim svojim ljudskim ograničenostima, tako ljubiti? To nadilazi sve ljudske mogućnosti, pa i kad postoji najbolja volja. Tako dolazimo u iskušenje da zanemarimo taj zahtjev koji ionako ne možemo ispuniti ili da ga jednostavno ostavimo ad acta i zaboravimo. Međutim, pri tom predviđamo dvije stvari.

Prvo, taj zahtjev nije "zahtjev" u ljudskom smislu, nego poziv da na tu dragocjenu nazasluženu ljubav Božju odgovorimo i da tu ljubav na slični način dalje darujemo. Nije li već na čisto ljudskom području tako da poteškoće izgledaju mnogo bezopasnije ako se osjećamo voljenima i prihvaćenima? To isto vrijedi i za iskustvo Božje ljubavi. Drugo, ovdje zacrtane smjernice ljudskog djelovanja su cilj, čije će nam ostvarenje biti od Boga darovano u novom životu. No ta je ljubav bitni cilj ljudskog postojanja i proizlazi iz one bezuvjetne Božje ljubavi koju nam Bog svakog dana daruje. Put pak se onamo sastoji od bezbroj rnalih, neznatnih koraka svakodnevnog života: humor ublažava napetostima opterećene situacije; otvorenost pomaže u rješavanju sukoba; možda se ponekad možemo svjesno odreći toga da imamo zadnju riječ; možda nam čak koji put uspije da bol, koju nam je netko nanio, prihvaćajući je, ipak možemo i oprostiti; svjesno darovati tamo gdje znamo da nam se to neće vratiti; a i s krune nam neće otpasti nijedan dragulj ako koji put protiv svog vlastitog ponosa učinimo prvi korak..

Sigurno je da će takav životni stav, gledan "svjetskim" očima često biti ismijavan i nazivan ludošću. Toga si moramo biti svjesni. No ta prividna nemoć prave ljubavi nije znak slabosti, nego snage, koja se ravna prema stavu samoga Boga. Na duže pruge pobjeđuju samo ljubav i istina jer su one jedini temelj za život u punini.